SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 442/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. L. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 37 Er 1946/2010 zo 14. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. L. S. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. L. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 Er 1946/2010 zo 14. júna 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením okresný súd zamietol námietky sťažovateľa, ktorý bol v danom exekučnom konaní v procesnom postavení povinného. Sťažovateľ podané námietky odôvodnil tým, že poverenie na vykonanie exekúcie vydal neprísluśný súd, doručovanie upovedomenia o začatí exekúcie nekorešpondovalo so zákonom, že ako povinný splnil, čo mu ukladá exekučný titul. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa a jeho námietky vyhodnotil ako neodôvodnené.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Uznesením zo dňa 14.06.2011 č. k. 37 Er 1946/2010-23 Okresný súd Bratislava II námietky zamietol, keď vo svojom odôvodnení uvádza: „K námietke, že poverenie vydal neprísluśný súd, možno uviesť, že poverenie bolo vydané tunajším súdom na základe adresy uvedenej v návrhu na začatie exekúcie a v žiadosti o udelenie poverenia. Oprávnený označil adresu povinného... B., ktorá sa nachádza v okrese B.“.

Postupom porušovateľa došlo k porušeniu môjho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky: „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť ustanoví zákon.“.

V danej súvislosti sa žiada podotknúť, že v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14.7.2010 sp. zn. 5 Cdo 236/2009 „Exekučný poriadok je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku špeciálnym právnym predpisom, pričom ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa aplikujú v prípade, ak chýba špeciálna právna úprava.»

4. Okrem už citovaného sťažovateľ neuviedol žiadnu inú argumentáciu odôvodňujúcu podanú ústavnú sťažnosť.

5. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu, zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec vrátil na nové konanie.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 20 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

11. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde.

12. Na základe podaného návrhu na začatie konania je síce zrejmé, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, i to, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, avšak sťažovateľ z ústavnoprávneho hľadiska ani len v minimálnom rozsahu neodôvodnil, v čom konkrétne vidí porušenie svojho označeného základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

13. Ústavný súd pripomína, že uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 151/06).

14. Nadväzujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa je daný aj ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. K sťažnosti predovšetkým nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 a § 138 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Sťažovateľ však o ustanovenia právneho zástupcu nepožiadal a napokon ani nepreukázal pomery, ktoré by odôvodňovali jeho ustanovenie. Vo svojej

sťažnosti len uviedol, že sám má právnické vzdelanie, na základe čoho usúdil, že s poukazom na § 241 ods. 1 v spojení s § 250a OSP môže ústavný súd pripustiť konanie aj bez právneho zastúpenia advokátom. Ústavný súd k tomu dodáva, že ustanovenia § 241 ods. 1 a § 250a OSP sa na konanie pred ústavným súdom neaplikujú, keďže ide o špecifické procesné normy, ktoré sa uplatňujú výlučne pre dovolacie konanie, resp. pre konanie v rámci správneho súdnictva upraveného v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

16. Zastúpenie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom advokátom je obligatórne a nemožno od neho upustiť. Nedostatok právneho zastúpenia spôsobuje, že návrh sťažovateľa nespĺňa náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde.

17. Vzhľadom na uvedené bola sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

V Košiciach 3. októbra 2012